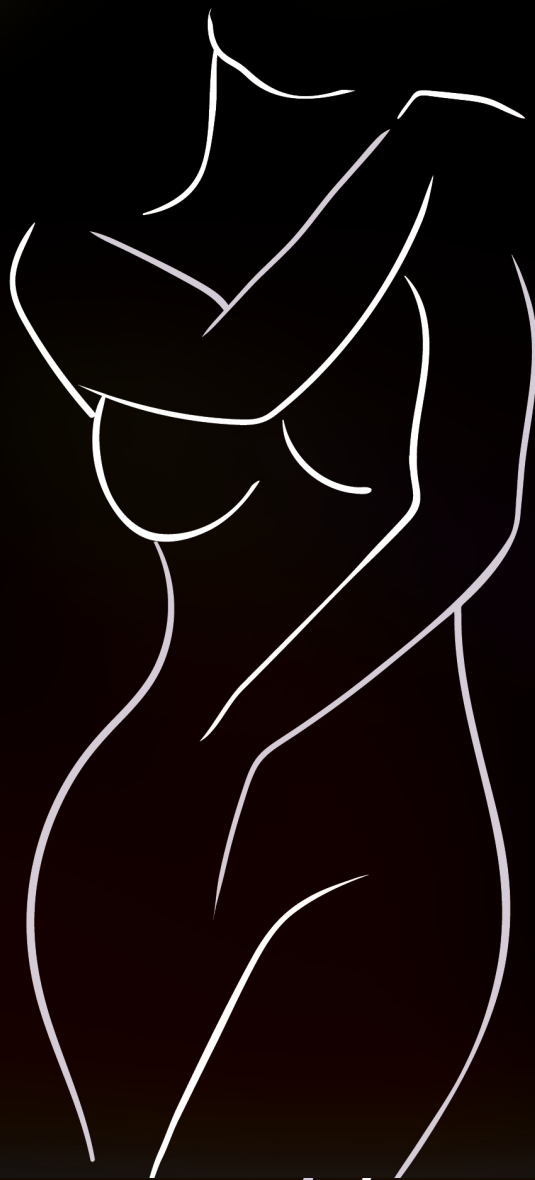

WEG VAN MEL **1**

VERWARRING

ARJA
VEERMAN

Arja Veerman

Verwarring

Weg van Mel

Deel 1

DE FONTEIN

PROLOOG

‘Blijkbaar zijn we optimistische mensen,’ schreef Judith in een mail aan de trouwambtenaar. Op de avond voor mijn verjaardag heeft ze me exact om twaalf uur ’s nachts ten huwelijk gevraagd. Zonder aarzeling zei ik ja. Ook al hadden we dat allebei al eens gedaan.

Ik heb Judith ontmoet op een brug in de stad, waar zij in een kraampje met boeken stond. Ze houdt van boeken. Ik ook, maar mijn dochter Fenna niet. Die schaamt zich voor al de boeken in de kast. ‘Dan denkt iedereen dat we nerds zijn, mam,’ zegt ze. Zelf leest ze een boek per dag, maar dat weet niemand, alleen Judith en ik, want wij vullen haar voorraad aan.

Wie had ooit kunnen denken dat ik met een vrouw zou gaan trouwen. Ik was vroeger altijd bezig met vriendjes, had een lange relatie met een man, kreeg een dochter en een zoon. Een huwelijk dat goed was tot het niet goed meer was en het ten einde liep. Een vrouw die zo’n beetje gelijktijdig in mijn leven kwam, op het schoolplein. Een vriendin, dacht ik. Gewoon een vriendin. Een goede vriendin. Een bijzonder goede vriendin. Tot de vonk oversloeg en de hel losbrak, de hemel. Ik wist niet wat me overkwam.

Anderen zeiden later: ‘Ik wist het wel, ik heb het altijd geweten.’ Of: ‘Ik ben helemaal niet verbaasd.’ En toen Judith mijn foto’s van vroeger zag, riep ze lachend uit: ‘Maar kijk dan, dat haar!’ Ze wees naar mijn witte, gemillimeterde kapsel. ‘Kijk

dan, hoe wist je het níet?’

Maar ik wist het niet. Ik wist van niks. Ik werd niet verliefd op meisjes. Ze trokken me soms aan, maar wat betekende dat? Niets. Ik stond niet in vuur en vlam, dat gebeurde pas toen ik zelf allang volwassen was. Ruimschoots volwassen. Zo had ik dat nog nooit eerder gevoeld

Iemand vertelde me dat vrouwen wel vaker op latere leeftijd omslaan in de liefde, van man naar vrouw. Dat zou hormonaal zijn. Evolutionair bepaald. De mogelijkheid tot voortplanting is voorbij. De man verliest zijn functie, er komt meer behoefte aan zorg: pijntje hier, pijntje daar. Dan ben je beter af met een vrouw.

Maar mijn gevoelens voor die vrouw op het schoolplein hadden niets met zorg te maken, voor haar noch voor mij. Ze was uitstekend in staat haar eigen boontjes te doppen, en ik was dat ook. Dit was iets anders, maar wat?

Ik liep hard in het bos. Mijn huwelijk liep ten einde. Ik snakte naar warmte, een hand op mijn arm.

En die vrouw, haar naam was Mel, vertelde me op een avond in het café over vroeger, dat ze zelf soms met vrouwen was. Hoe ze had ontdekt dat dat voor haar ook een optie was. Ze was ook toen al met haar man, geen kinderen. Ze bleef bij die man. Kreeg kinderen. Ze was dankbaar. Zij was hem dankbaar en hij hield van haar.

Toen ik terugliep naar huis, voelde ik dat mijn lichaam tintelde. Ik was in de war. Zat Mel soms achter mij aan? Ze belde steeds vaker, we appten, spraken af. Ik kreeg het benauwd. Ik werd nerveus. Wat moest ze van me? Maar was dat niet juist de angst waarover ze me had verteld? Dat als zij aan een vrouw vertelde dat ze ook van vrouwen kon houden, zo’n vrouw dan meteen zou denken dat ze iets van haar moest? Mel had dat bijna gefluisterd aan de bar, voordat ze naar de wc was gelopen, voordat ze me had gezegd dat er geen fut meer in haar relatie zat. Dat er iets moest gebeuren. Dat ze een minnaar wilde. Dat ze zo niet gelukkig was.

Een paar dagen later was ik thuis aan het werk. Ik zat achter

mijn laptop en kreeg een berichtje van Mel. Of ik zin had om mee te gaan naar...? Mijn hele lijf begon te tintelen, te prikkelen en ineens realiseerde ik me: maar dit ben ik! Ik ben het zelf, dit zijn mijn gevoelens. Ik ben verliefd! Hoe had ik me zo kunnen vergissen? Hoe kon het dat ik dat niet had herkend? Ik sprong van mijn stoel, dartelde door de kamer, ik was euforisch. Ik trok mijn hardloopschoenen aan. Ik moest rennen, rennen. Uitgelaten vloog ik door het bos. Tot ik ineens stil stond en me hijgend afvroeg: maar hoe zit het dan met haar?

Ik belde eerst mijn beste vriendinnen. Ze stelden me vragen. Ja natuurlijk, ik was nog steeds getrouwd. Dat was Mel, de vrouw van het schoolplein ook. Of ik haar iets ging vertellen? Zou ik dat wel doen? Wat zette ik op het spel? Straks raakte ik alles kwijt.

Het moest. Ik kon niet anders. De week daarna vertelde ik Mel buiten in de achtertuin, op het bankje vlak achter de boom, waar niemand ons zag, wat ik voor haar voelde. Ik rilde over mijn hele lijf, alhoewel het een warme avond was. Ik vroeg aan haar: 'En hoe is dat voor jou?' Ze nam mijn gezicht in haar handen en kustte me. Haar lippen. Er wakkerde iets in een adembenemende snelheid aan. Bij mij, bij haar. Er was geen houden meer aan. De brieven die volgden. De liefde. Het drama. Mijn hart dat in stukken brak. Gehavend wist ik na precies een jaar aan het slagveld te ontsnappen, me te redden uit het drijfzand waar ik tot aan mijn nek in zat. Ik ging op zoek naar het pad dat me naar de brug zou leiden, waar Judith met haar boeken was.

We zouden naar een festival gaan, Mel en ik. Ik had kaartjes gekocht. Alles was geregeld. Casper zou thuisblijven bij de kinderen. Maar Mel haakte op het laatste moment af. Ze was compleet voor me gevallen, maar tegelijkertijd zat ze vast aan thuis, haar man, haar kinderen. Ze kon het niet aan om met me mee te gaan.

Ronald, haar man, vond de situatie wel interessant.

‘Goh,’ zei hij op het schoolplein toen ik in de middag naast hem stond om de kinderen op te wachten. De bel zou bijna gaan. Hij wist het. Hij wist alles. En ik wist van Mel dat hij dat wist.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Het is een beetje vreemd allemaal.’

‘Ben je gek. Kan gebeuren, toch?’ Hij keek me vriendelijk aan.

De schoolbel ging en de kinderen stroomden naar buiten. Mijn zoon Hugo gaf me een knuffel en verdween met een vriendje mee naar huis. Fenna rende zonder me een blik waardig te gunnen langs me heen naar het klimrek. Bij de rand van de zandbak appte ik Mel. Ze was op haar werk. Ze was in de war. Ze stuurde me een link naar een liedje. Ik probeerde er in het geroezemoes om me heen naar te luisteren, maar ik kon de tekst niet verstaan.

Ik appte haar dat ik Ronald net had gezien op het plein.

‘Mam,’ riep mijn dochter vanaf het hoge rek. Ik zag hoe ze duikelde en op de kop aan haar knieholtes hing. Ze zwaaide met haar lichaam, steeds harder, steeds feller, totdat ze losliet

en sprong. Ze zweefde even, landde in het zand en bleef een fractie van een seconde met haar knieën licht gebogen staan, voordat ze zich helemaal strekte. Handen in de lucht. Ze stond!

Ik klapte en lachte, stak mijn duim op en wenkte haar. We moesten gaan. Ze moest naar muziekles. Ik liep naar mijn fiets en stak het sleutelkje in het slot. Ronald stond er vlak naast met een andere vader te praten. Het slot knarste. Ik knarste. Het bloed stroomde naar mijn hoofd. Ik wilde niet zo dicht bij die mannen staan. Weg moesten zij. Moest ik. Weg.

‘Fijne middag,’ zei Ronald, terwijl ik het zweet van mijn voorhoofd wiste.

‘Fenna moet naar gitaarles,’ zei ik en ik draaide me om.

Ik voelde in mijn broekzak dat er een berichtje op mijn mobiel binnenkwam.

In het barretje dat vlak naast de muziekschool zat, bestelde ik koffie en las ik wat Mel me schreef. Ze vroeg me wat ik van het liedje vond. Daarna schreef ze dat Ronald haar had gevraagd of ik misschien met hen mee wilde kamperen volgend weekend. Dan konden wij samen een dagje op stap. Hij zou wel op de kinderen letten. Ik schoot hardop in de lach.

Ik klikte op de link naar het liedje dat ze me eerder had gestuurd. Ik luisterde naar de tekst. Het ging over de liefde en trouw blijven aan elkaar. Was dit wel echt wat ik wilde?

Er volgde nog een berichtje. Dat ik me natuurlijk tot niets verplicht moest voelen, dat Casper en de kinderen ook van harte welkom waren, dat ze het allemaal ook niet meer wist, dat het voorstel van Ronald kwam, maar dat zij dacht... Nou ja. Had ik trouwens al iemand gevonden met wie ik naar het festival zou gaan?

Ik belde mijn overbuurvrouw, die ik altijd kon bellen. Natuurlijk wilde ze met me mee. Ze zou eens een feestje overslaan.

Het concert was fantastisch. Ik maakte foto's en filmpjes, appte Mel, zei dat ik haar miste. Ik hing om de nek van mijn buurvrouw die vroeg wat ik gedronken had. Konden we niet beter met een taxi teruggaan? Na afloop vertelde ik haar wat er aan de hand was. Dat ik een beetje hyper was. Tot over mijn

oren verliefd, op een vrouw. Ik wilde geen namen noemen. Dat begreep ze wel, toch?

‘Bedoel je die vrouw met dat blonde haar,’ vroeg ze, ‘die ik pas voor jouw huis zag staan?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik aarzelde, ze zag het. Ik knikte.

‘En wat vindt Casper daarvan?’

‘Casper?’ vroeg ik verbaasd. Casper en ik gingen uit elkaar.

Had ik haar dat nog niet verteld?

‘Hij is toch nog steeds je man? Jullie wonen bij elkaar. Weten je ouders het eigenlijk al, dat jullie gaan scheiden? En de kinderen? Hoe ga je dat vertellen? Of heb je dat al gedaan?’

Ik voelde de kou in mijn lichaam vanuit mijn tenen optrekken, door mijn benen, via mijn buik, naar mijn maag. Die kou stelde tot een groot blok ijs. Ik wilde de kinderen helemaal niets vertellen. Nada, niente, niks. Maar ik wist dat het moest. Het moest. Ik moest ze vertellen dat hun vader weg zou gaan. Naar een andere plek, naar een ander huis. En ook dat dat niks met Mel te maken had. Moest ik sowieso wel iets zeggen over een andere vrouw? Dat ik verliefd was, dat ik... Hoe eerlijk moest ik zijn? Hoe zouden de kinderen ooit kunnen begrijpen dat het allemaal los stond van elkaar? Stel dat het met Mel ineens snel zou gaan? De kinderen zouden haar als een indringer zien, als zij meteen op de plek van Casper zou komen. En dan was ik de verrader.

‘Komt goed,’ zei ik tegen mijn buurvrouw. Mel moest gewoon nog maar een poosje bij Ronald blijven. Konden ze lekker samen gaan kamperen. ‘We doen het rustig aan.’

We zouden uit eten gaan. Gewoon uit eten, zo stelde Mel dat aan me voor. In een dorp verderop, met een goed vegetarisch restaurant.

‘Ik begrijp die mensen niet die maar van alles in hun mond stoppen en daar geen seconde over nadenken,’ zei Mel. Haar man werkte voor een agrarisch bedrijf en bakte zijn eigen brood. Ze bevestigde de reservering voor twee personen op haar mobiel.

Met bonkend hart zat ik op de fiets. We zouden vanaf haar huis gaan lopen naar de bushalte om de hoek. Ik parkeerde mijn fiets tegen de heg vlak voor het huis en liep door de tuin naar de voordeur. Ik belde aan. Ronald deed open.

‘Wil je koffie?’ zei hij meteen en stapte galant opzij.

Ik schudde mijn hoofd. Wat moest ik zeggen? Ik wilde niet naar binnen. Ik wilde niet met Ronald aan tafel. Ik wilde dat Mel naar buiten kwam.

Een van hun dochters glipte langs me heen door de voordeur naar buiten. ‘Aan de kant,’ gilte ze. Weg was ze. Aan de zijkant van het huis stond een trampoline op het gras.

Mel kwam de trap af. Ik zag haar eerder dan Ronald, die omkeek toen hij haar voetstappen hoorde. Ze straalde. Ik had haar nog nooit zo gezien. Haar lange, blonde, glanzende haren, haar blauwe ogen, haar mond, felpaars geverfd. Zelfs dat vond ik ineens mooi, terwijl ik anders altijd een hekel had aan van die gestifte lippen.

Ze gaf Ronald een kus. ‘Wacht maar niet op mij, het wordt

vast laat.’

‘Veel plezier,’ riep hij ons achterna.

We liepen naar de bushalte op de hoek van de straat. Mijn keel zat dicht. Mijn handen wisten niet wat ze moesten doen. Ik kon haar niet aanraken. Niet hier. Niet nu.

‘Hoe gaat het met Fenna?’ vroeg ze bij de halte. De bus kwam over zeven minuten. Zeven minuten. Elke minuut duurde wel een uur.

‘Met Fenna?’ vroeg ik. Waarom begon ze nou over mijn dochter?

‘Je vertelde toch over Fenna dat ze naar de hogere groep op turnen mag?’

‘O ja,’ stamelde ik, ‘inderdaad.’

De bus stopte en we stapten in. Mijn ov-kaart haperde. Ik trok hem met moeite uit mijn portemonnee en voelde hoe Mel naar me keek; mijn handen trilden.

‘Kom,’ zei ze, en ze ging halverwege de bus bij het raam zitten. Ze tikte met haar hand op de zitting van de stoel naast haar. Ze had een kort geel jurkje aan. Haar benen. Haar blote benen. Ik droeg een veel te warme spijkerbroek. Onze handen raakten elkaar. Ik voelde een schok door mijn lichaam gaan.

Bij het restaurant liep Mel direct achter de ober aan naar buiten. Hij leidde ons naar een tafeltje voor twee, onder een boom, midden op het terras dat helemaal vol zat. Iedereen kon ons zien. Mel zette haar zonnebril op. Die van mij was ik kwijt. Natuurlijk was ik die kwijt.

‘Wat heerlijk hè, zo’n walnotenboom,’ merkte ze op.

Ik knikte. Ik had niet zo veel met bomen, dat zou bij Ronald wel anders zijn. ‘Maar goed dat je gereserveerd hebt,’ zei ik.

Mel glimlachte naar me. Ik bleef hangen in de felblauwe kleur van haar ogen. Ze bestelde een fles witte wijn.

We proostten. We praatten. Het eten kwam op tafel. Ik proefde niets van de paar happen die ik van het eten nam. Meer wijn.

Na het eten liepen we terug naar de bus. De wijn deed zijn werk. We maakten flauwe grappen, vooral over mannen. Over

onze mannen. Nou ja, vooral over die van haar.

‘Laten we terug naar huis lopen,’ stelde Mel voor. ‘Het is zo’n mooie avond. En ik ken de route door het bos vanaf hier uit mijn hoofd.’

‘Op die schoenen?’ vroeg ik, terwijl ik naar haar plateauzolen wees.

Ze gaf me een arm en trok me vanuit het restaurant schuin over de straat mee naar een oprijlaan iets verderop, die uitkwam bij het bos. Er stond een slagboom voor het pad. ‘Niet betreden na zonsondergang.’ De lucht kleurde al roze.

‘Dat komt mooi uit,’ zei Mel, ‘dan hebben we het rijk alleen.’

Ze trok haar schoenen uit, stopte ze in haar tas en liep op blote voeten om de slagboom heen. Ze wenkte me. Mijn hart sloeg over. Als een mak lam liep ik achter haar aan.

‘Weet je zeker dat je de weg weet?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Ik heb dit pad al zo vaak gelopen.’

Met Ronald, dacht ik meteen. Maar ik zei niets. Ik was hier. Haar man zat thuis bij de kinderen. Te werken waarschijnlijk, want als ik Mel goed begreep was dat zo’n beetje het enige wat hij deed behalve werken in de tuin. En brood bakken. Dat ook.

Mel pakte mijn hand en trok me een bospad in dat steeds smaller werd. Het begon donker te worden. Met haar mobiel scheen ze voor haar voeten uit. Een eindje verderop stond een bankje, bij een vijver. Ze hing haar tas aan de leuning en draaide me bij mijn schouders naar zich toe.

‘Ik, ik wist niet...,’ stamelde ik.

‘Stil maar,’ zei ze, en ze kustte me, zacht.

Ik proefde de kruiden, de knoflook, de witte wijn. Ik voelde haar tong. Ze drukte zich tegen me aan. Mijn hand streelde als vanzelf langs haar been. Omhoog. Ik voelde de kanten rand van haar slijpe. Mijn andere hand streek langs haar borsten. Ik was het niet die dit deed, toch? Tegelijk voelde ik een enorme opwinding.

‘Als je maar niet denkt dat ik het in een bos ga doen,’ fluisterde ze in mijn oor. Ze duwde me een stukje van zich af en keek me met glimmende ogen aan.

‘Maar je wilde toch niet..., ik was helemaal niet van plan om...,’ hikkelde ik.

Ze grijnsde. ‘Kom,’ zei ze, en ze trok me mee.

We liepen verder door het bos. Het werd helemaal donker. Alleen de maan scheen zo nu en dan tussen de takken door. We giechelden en kusten. We omarmden elkaar terwijl we probeerden om door te lopen. Ik struikelde over een boomwortel, Mel greep me vast bij mijn middel. We kusten. Steviger nu. De verlichting van de provinciale weg kwam even later op ons af. Over het fietspad liepen we het laatste stukje naar ons dorp, de straten door, langs de winkels die gesloten waren, tot aan Ronald, die met een biertje voor het huis op ons zat te wachten.

‘Hebben jullie het leuk gehad?’ vroeg hij. ‘Jullie hebben er wel lang over gedaan.’

Ik pakte mijn fiets, stak mijn hand op en wist niet hoe snel ik weg moest komen. ‘Ik ga gauw, welterusten,’ zei ik. Ik hoorde Mel nog net zeggen dat we waren gaan lopen en niet met de bus waren gegaan.

E-book december 2021

Copyright © 2021 Arja Veerman

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 60974

ISBN luisterboek 978 90 261 61193

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.